

Agraïment

Charles Van Barneveld

A mesura que capim la Ciència Cristiana, molts mots que passàvem per alt, agafen un nou sentit. Això és del tot cert del mot “agraïment.”

Havia estat malalt molt de temps, i em preguntava, “Per què no em guareixo més de pressa?” “Per què aquest destorb s'allarga tant?”

Un dia, llegint *Ciència i Salut*, una afirmació que s'hi fa em frapà amb força: **“Estem realment agraïts del bé que ja hem rebut? Aleshores ens valdrem de les benaurances que tenim, i estarem a punt de rebre'n més. L'agraïment és molt més que una expressió verbal. L'acció expressa més agraïment que la paraula.”**

Era aquest el problema? Era desagraït? Pregant honestament per veure-hi clar, em vaig adonar que sí, que era desagraït i frisós.

Sabia que el meu practicant havia mirat, amb tendresa, de fer-me veure que l'agraïment era la clau del progrés. Però capficat del tot pels meus problemes, fins i tot vaig sentir una ombra de ressentiment vers les seva actitud, pensant que m'hauria de plànyer més, i sense adonar-me del fet que, en assenyalar-me allà on fallava, expressava l'estimació més gran, la compassió que guareix.

No vaig entendre aleshores que el neguit i el ressentiment mental que patia, era el començament del guariment, la prova que quelcom més que un simple guariment físic s'acomplia. Quan vaig començar a capir com n'eren de cabdals la humilitat, l'obediència del bé, i sobretot l'agraïment, vaig ser guarit del tot.

L'esperit d'agraïment s'espera per a ser desenvolupat en tots i cada un de nosaltres, i per això s'ha de conrear i viure. Per la meua pròpia experiència sé que quan el cor desagraït s'adona de tot el què hauria d'agrair, aleshores davalla “la pau de Déu, que depassa tota comprensió,” i allò que estava malament queda guarit.